

М. І. Карпа,

*д. держ. упр., професор, професор кафедри публічного управління та адміністрування,
Університет Григорія Сковороди в Переяславі*

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8141-4894>

Т. М. Кіцак,

*к. держ. упр., доцент, заступник директора з науково-педагогічної роботи,
Навчально-науковий інститут адміністрування, державного управління та професійного
розвитку, доцент кафедри публічного управління та державної служби,*

Національний університет "Львівська політехніка"

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6710-8521>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.7.100

СТАТУСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ ЯК ПЕРЕДУМОВА СТАНОВЛЕННЯ ТА ЗАХИСТУ ЇХ ПРАВ

M. Karpa,

Doctor of Science in Public Administration, Professor, Professor of the Department of Public Administration and Management, Hryhorii Skovoroda University in Pereiaslav, Pereiaslav, Kyiv region, Ukraine

T. Kitsak,

PhD in Public Administration, Associate Professor,

Deputy Director for Scientific and Pedagogical Work of the Institute of Public Administration, Governance and Professional Development, Associate Professor of the Department of Public Administration and Public Service, Lviv Polytechnic National University, Lviv region, Ukraine

STATUS CHARACTERISTICS OF PUBLIC SERVANTS AS A PREFACE FOR THE FORMATION AND PROTECTION OF THEIR RIGHTS

У статті розкрито основні статусні характеристики публічних службовців як передумову становлення та захисту їх прав, зокрема через аналіз теоретичних аспектів змісту та обсягу поняття "публічний службовець", визначення організаційного та правового характеру процесу проходження служби, що дозволить поглибити вивчення проходження публічної служби, визначити подальші наукові цілі для розробки даного поняття, окреслити правові та організаційні аспекти формування цього поняття у вітчизняній правовій практиці. Здійснено аналіз основних аспектів такого явища як статус державного службовця, що дозволить глибше зрозуміти саму суть даного явища, посилить роль цих категорій діалектики у дослідженні системи публічного управління. Взаємодія сутності та явища статусу державного службовця має діалектично суперечливий характер, але це сприяє розкриттю їх природи, внутрішньої структури, впливу на захист їх прав та компетенцій загалом. Статус державного службовця є поняттям, що розкриває досить динамічне, змістовне утворення, яке за своїми сутністю та змістом відтворює складний аспект суспільних відносин. Тому його необхідно розглянути з позиції соціального визначення службовця, його зв'язків, тенденцій їх розвитку тощо. У контексті забезпечення правового регулювання становлення та розвитку умов для ефективного здійснення публічного управління актуальним залишається: наявність статусу публічних інституцій, який закріплює на

законодавчому рівні їх функцій, механізм їх виконання; виконання стратегічної мети та завдань системи публічної управління; запровадження єдиного реєстру публічних послуг та надання публічних послуг населенню відповідно до нього; проходження служби на засадах відповідальності, підзвітності, чесності, служіння народу України тощо. У цьому контексті доцільно чітко визначати компетенцію органів публічної влади, їх посадових осіб з встановленням повноважень, юридичною відповідальністю та можливістю контролю за їх діяльністю.

The article reveals the main status characteristics of public servants as a prerequisite for the formation and protection of their rights, in particular, through the analysis of the theoretical aspects of the content and scope of the concept of "public servant", the definition of the organizational and legal nature of the service process, which will deepen the study of the public service, determine further scientific goals for the development of this concept, to determine the legal and organizational aspects of the formation of this concept in domestic legal practice. The analysis of the main aspects of such a phenomenon as the status of a civil servant has been carried out, which will allow a deeper understanding of the very essence of this phenomenon, strengthen the role of these categories of dialectics in the study of the public administration system. The interaction of the essence and phenomenon of the status of a civil servant is dialectically contradictory, but this contributes to the disclosure of their nature, internal structure, and the impact on the protection of their rights and competencies in general. The status of a civil servant is a concept that reveals a fairly dynamic, meaningful education, which in its essence and content reproduces a complex aspect of social relations. Therefore, it must be considered from the standpoint of the public definition of an employee, his connections, their development trends, etc. In the context of ensuring legal regulation of the formation and development of conditions for the effective implementation of public administration, the following remains relevant: the status of public institutions, which fixes their functions at the legislative level, the mechanism for their implementation; fulfillment of strategic goals and objectives of the public administration system; introduction of a unified register of public services and the provision of public services to the population in accordance with it; serving on the basis of responsibility, accountability, honesty, service to the people of Ukraine, etc. In this context, it is advisable to clearly define the competence of public authorities, their officials with the establishment of powers, legal responsibility and the ability to control their activities.

*Ключові слова: публічний службовець, статус, захист прав публічних службовців, публічна служба.
Key words: public servant, status, protection of the rights of public servants, public service.*

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Аналіз теоретичних основ поняття "публічний службовець" дасть змогу глибше розкрити природу цього поняття, визначити особливості та основні його ознаки. Дослідження обґрунтовує основні статусні характеристики публічних службовців як передумову становлення та захисту їх прав, а саме: теоретичні аспекти змісту та обсягу поняття "публічний службовець", визначає організаційний та правовий характер процесу проходження служби, що дозволить поглибити вивчення проходження публічної служби, визначити подальші наукові цілі для розробки даного поняття, окреслити правові та організаційні аспекти формування цього поняття у вітчизняній правовій практиці.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

У вітчизняній науці відсутнє комплексне дослідження сутності поняття "публічний службовець" на теоретико-методологічному рівні. Окремі статусні характери-

стики публічних службовців досліджені багатьма вченими. Зокрема, якщо виходити із твердження що публічним вважається також і службовець, який проходить державну службу та службу в органах місцевого самоврядування, то з цієї позиції існує велика кількість наукових доробок. Деякі статусні характеристики службовця розкриті у працях В. Авер'янова, Е. Афоніна, С. Вирового, І. Грицяка, В. Малиновського, О. Оболенського, Г. Ситника та ін. Адміністративно-правові характеристики статусу службовців у сфері державної служби розкриті також у працях науковців із загальної теорії держави і права, зокрема, С.С. Алексєєва, Д.А. Керімова, В.В. Копейчикова, М.І. Матузова, П.О. Недбайла, О.В. Петришина, П.М. Рабіновича, Р.А. Ромашова. Більшість аспектів діяльності службовця у сфері державного управління стосуються правових аспектів статусу.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою даного підрозділу є розкриття на теоретичному рівні основні статусні характеристики публічних службовців як передумову становлення та за-

хисту їх прав. Завдання, визначені для досягнення мети:

- розкрити основні аспекти змісту та обсягу поняття "публічний службовець";
- узагальнити існуючі у вітчизняній юридичній та теоретичній практиці управління підходи до розкриття поняття "публічний службовець";
- систематизувати основні підходи до визначення публічної служби та визначити місце публічного службовця як її елемента;
- проаналізувати одну з основних характеристик здійснення публічної служби — надання публічних послуг у контексті дотримання прав публічних службовців;

Невирішеними на сьогодні залишаються питання методологічного забезпечення публічної служби; визначення понятійно-категорійного апарату для обслуговування абсолютно нової для України системи служби; визначення поняття публічних послуг та їх переліку; здійснення відповідного розподілу служб для виконання публічних функцій та розподілу повноважень між ними. Поняття "публічний службовець" належить до системи понять функціонування публічної служби. Тому вивчення теоретичних аспектів цього поняття дозволить краще зрозуміти саму природу публічної служби, особливості її проходження та функціонування.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

У умовах децентралізаційних процесів в Україні актуальною проблемою є встановлення, реалізація та питання розмежування прав як органів публічної влади, так і їх посадових осіб. Велика увага науковців та практиків публічного управління прикута до вивчення питань розмежування загалом повноважень органів публічної влади, визначення статусних характеристик публічних службовців, їх сфери діяльності, відповідальності, що є невід'ємними складовими компетенції.

У вітчизняній юридичній практиці, теорії та практиці державного управління з'являються різноманітні підходи щодо визначення поняття публічного службовця [1—4]. В Україні найчастіше дослідники вивчають поняття публічного службовця як посадової особи державної служби та служби в органах місцевого самоврядування. В юридичній практиці існує також визначення поняття "публічний службовець" як громадянина України, який займає посаду в державному органі або органі місцевого самоврядування, здійснює публічну діяльність на професійній основі і наділений повноваженнями щодо реалізації визначених завдань і функцій. Існує інше узагальнене визначення поняття публічного службовця, визначене Центром адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу. У праці "План модернізації державного управління: пропозиції щодо введення державного управління та державної служби України у відповідність із принципами і практиками демократичного урядування" впроваджується термін "публічні службовці", який "об'єднує осіб, уповноважених на виконання функцій держави (від Президента, вищих посадовців, державних службовців до керівників державних підприємств, установ, організацій) та посадових осіб органів місцевого самоврядування". Враховуючи наведені твердження, можна зазначити про існу-

вання дискусійних питань. Зокрема, існують суперечності у трактуваннях щодо приналежності органів публічного адміністрування виключно до державної компетенції. За Концепцією адміністративної реформи було визначено, що до публічної адміністрації відносять виконавчу владу, органи місцевого самоврядування та інші суб'єкти, в тому числі установи, організації, підприємства будь-якої форми власності, тільки у тому випадку, коли вони виконують функції публічної адміністрації відповідно до чинного законодавства [5].

Поняття "публічний службовець" належить до системи понять функціонування публічної служби. Становлення публічної служби в Україні викликає щораз більший науковий інтерес у дослідників. Невирішеними на сьогодні залишаються питання методологічного забезпечення публічної служби; визначення понятійно-категорійного апарату для обслуговування абсолютно нової для України системи служби; визначення поняття публічних послуг та їх переліку; здійснення відповідного розподілу служб для виконання публічних функцій та розподілу повноважень між ними. Тому вивчення теоретичних аспектів цього поняття дозволить краще зрозуміти саму природу публічної служби, особливості її проходження та функціонування. Процес дослідження та становлення публічної служби в Україні вимагає поглибленого наукового дослідження. На сьогодні практично відсутнє комплексне систематизоване дослідження теоретичних основ функціонування публічної влади, здійснення публічної політики, проходження публічної служби. Поняття "службовець", "державний службовець", "службова особа" широко застосовуються в практиці державного управління, здійснення державної влади у суспільстві. Вони наповнені змістом, наведені основні характеристики їх діяльності, визначена компетенція, визначені їх повноваження, статуси тощо. Поняття "публічний службовець" відсутнє у нормативно-правовому полі України, на даному етапі вимагає глибокого наукового дослідження його природа. Основа дослідження носить міждисциплінарний характер, заглиблюється у царину науки правознавства, державного управління, філософії, політології, деякі аспекти мають відношення до політико-правових, соціологічних, історико-культурних, психологічних наук тощо.

На даному етапі доцільно узагальнити існуючі наукові та нормативні підходи до поняття "публічний службовець" в Україні та визначити його основні ознаки. За своїм обсягом поняття "публічний службовець" може охоплювати перелік конкретних службовців, які здійснюють свою діяльність на публічній службі. Вищий адміністративний суд зазначив про абсолютно невизначене правове регулювання діяльності інших осіб, які також виконують функції держави та надають публічні послуги, є уповноваженими на виконання функцій держави, крім державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування [6]. У висновку на проект Закону України "Про адміністративні послуги" зазначається про доцільність віднесення до суб'єктів надання послуг саме бюджетних установ. Відповідно до п.6 ч.1 ст.2 Бюджетного кодексу України "бюджетні установи — органи державної влади, органи місцевого самоврядування, а також організації, створені ними у встановленому порядку, що повністю утримуються за раху-

нок відповідно державного бюджету чи місцевого бюджету. Бюджетні установи є неприбутковими" [7]. Негативний висновок отримало положення про делегування управлінських функцій суб'єктам підприємницької діяльності, що призводить до комерціалізації структур, які раніше були державними органами.

Отже, підсумовуючи наведені визначення та підходи до поняття "публічного службовця", можна виокремити основні його ознаки: здійснюють діяльність на публічній службі; практично виконують завдання і функції держави; надають публічні послуги; одержують заробітну плату за рахунок державних та місцевих бюджетів; володіють певним правовим законодавчо закріпленим статусом; є посадовими особами або працюють за контрактом; відповідають прийнятим соціальним стандартам; наявність сервісного характеру діяльності; служіння публічним інтересам.

Оскільки в науковому пізнанні структуру будь-якого поняття доцільно розпочинати з вивчення основних аспектів таких двох його основних компонентів, як змісту та обсягу, слід окреслити ці компоненти. Процес вивчення об'єкта поняття "публічний службовець" та виокремлення окремих його ознак з їх загальної сукупності, які притаманні цьому об'єкту, доцільно здійснити за допомогою методів аналізу та абстрагування.

Отже, за змістом поняття "публічний службовець" характеризується сукупністю ознак, які носять організаційний, правовий, соціальний характер. Розглянемо деякі з них. З позиції правознавства службовець — це учасник специфічного правовідношення, оскільки вступає, з однієї сторони, у трудові правовідносини, пов'язані з особистим професійним становищем, трудовими правами та обов'язками, із самим процесом праці, а з іншої сторони — в адміністративні, пов'язані з виконанням вимог служби, управлінських функцій. Отже, з цієї позиції можна стверджувати, що службовець — суб'єкт подвійного правовідношення. Виходячи з цих міркувань, більшу увагу потрібно приділити питанню правового регулювання статусу публічного службовця, специфіці його повноважень, змісту його обов'язків тощо. Для того, щоб визначити, чи є той чи інший одиничний предмет елементом обсягу певного поняття, необхідно перевірити, чи належать йому всі суттєві ознаки, що складають зміст цього поняття. З позиції адміністративного права при розгляді діяльності публічного службовця як службової особи є деякі моменти, що вказують на обов'язкову наявність такого предмету як посади. Посада є складовим елементом структури публічної інституції, проявом її компетенції, наділеною певними повноваженнями, які не відносяться до конкретного службовця. У разі найму службовця за контрактом його повноваження визначаються в залежності від умов контракту. Існує велика кількість повноважень, крім владних, адміністративних та інших, які можна віднести до публічних, оскільки вони мають сервісний характер, забезпечують здійснення функцій держави та задоволення публічного інтересу, створюють матеріальні та інші умови тощо. Доцільно розрізняти два варіанти проходження служби — це діяльність службової особи та діяльність особи, що перебуває на службі. Обсяг публічних повноважень службових осіб визначається посадою, поза якої адміністративної влади не існує. Дане питання вимагає

глибшого аналізу з позиції правового регулювання та визначення основних понять.

Залишається абсолютно невизначеним правове регулювання діяльності інших осіб, уповноважених на виконання функцій держави, крім державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, які також виконують функції держави та надають публічні послуги. До таких можуть належати керівники і заступники керівників державних підприємств, установ та організацій та посадові особи, які виконують функції держави, органів місцевого самоврядування та перебувають у трудових відносинах з юридичними особами публічного права і одержують заробітну плату за рахунок коштів державного чи місцевого бюджету.

Щодо питань розмежування політичних та адміністративних посад, дослідники вказують на те, що практиці публічного управління не відомо жодного прикладу застосування терміну "службовець" стосовно, наприклад, члена уряду або члена парламенту. Аргументацією виступає тут можливість політика самостійно формувати свою позицію, натомість службовець виконує (впроваджує у життя) "чужу" (не свою, а політика, законодавця) позицію.

Не викликає сумніву факт, що публічним вважатиметься службовець, який знаходиться на публічній службі. Оскільки відповідно до Кодексу адміністративного судочинства України (п.15, ст.3) визначено, що "публічна служба — це професійна діяльність суддів, прокурорів, військова служба, дипломатична служба, інша державна служба, служба в органах влади АР Крим, органах місцевого самоврядування". Зазначена норма визначає публічну службу через види служб, перелік яких не є вичерпним. Вищий адміністративний суд України вказав про те, що "визначальним при вирішенні видів публічної служби для правозастосування є правове регулювання їх діяльності, відповідно до якого можна визначити наступні види публічної діяльності, які заслуговують на увагу під час вивчення судової практики. Це: діяльність на державних політичних посадах; професійна діяльність суддів; державна служба; служба в органах місцевого самоврядування" [8].

Отже, підсумовуючи наведені визначення та підходи до поняття "публічного службовця", можна виокремити основні його ознаки:

- здійснюють діяльність на публічній службі;
- практично виконують завдання і функції держави;
- надають публічні послуги;
- одержують заробітну плату за рахунок державних та місцевих бюджетів;
- володіють певним правовим законодавчо закріпленим статусом;
- є посадовими особами або працюють за контрактом;
- відповідають прийнятим соціальним стандартам;
- наявність сервісного характеру діяльності;
- служіння публічним інтересам.

Засади, відповідно до яких здійснює свою діяльність публічний службовець:

- служіння народу України;
- відповідність нормам Конституції України та іншим нормативним документам держави;

- захист пріоритету прав та свобод людини;
- захист публічних інтересів;
- професіоналізм, компетентність;
- неупередженість та доброчесної поведінки;
- демократизм тощо.

Основним видом діяльності службовця публічної служби є надавання публічних послуг. В основі публічної послуги знаходиться публічний інтерес, під яким розуміється визначений державою та забезпечений правом інтерес соціальної спільноти, задоволення якого служить умовою та гарантією її існування та розвитку. Відповідно до Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади, затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2006 року N 90-р, сферу публічних послуг становлять послуги, що надаються органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, які перебувають в їх управлінні. Залежно від суб'єкта, що надає публічні послуги, розрізняють державні та муніципальні послуги. Державні послуги надаються органами державної влади (в основному виконавчої) та державними підприємствами, установами, організаціями, а також органами місцевого самоврядування в порядку виконання делегованих державою повноважень за рахунок коштів державного бюджету. Муніципальні послуги надаються органами місцевого самоврядування, а також органами виконавчої влади та підприємствами, установами, організаціями в порядку виконання делегованих органами місцевого самоврядування повноважень за рахунок коштів місцевого бюджету. Важливою складовою як державних, так і муніципальних послуг є адміністративні послуги. У зазначеній Концепції адміністративна послуга визначається як результат здійснення владних повноважень уповноваженим суб'єктом, що відповідно до закону забезпечує юридичне оформлення умов реалізації фізичними та юридичними особами прав, свобод і законних інтересів за їх заявою (видача дозволів (ліцензій), сертифікатів, посвідчень, проведення реєстрації тощо [9-10]).

Залежно від суб'єкта, що надає публічні послуги, розрізняють державні та муніципальні послуги. Державні послуги надаються органами державної влади (в основному виконавчої) та державними підприємствами, установами, організаціями, а також органами місцевого самоврядування в порядку виконання делегованих державою повноважень за рахунок коштів державного бюджету. Муніципальні послуги надаються органами місцевого самоврядування, а також органами виконавчої влади та підприємствами, установами, організаціями в порядку виконання делегованих органами місцевого самоврядування повноважень за рахунок коштів місцевого бюджету. У зв'язку з цим виник термін муніципального службовця, який здійснює муніципальну службу. Відмінності у поняттях муніципального та публічного службовця знаходяться у площині їх статусів, що відповідно накладає різну компетенцію, у тому числі права. Дискусійними залишаються: питання правової природи відносин між владою та громадськістю у частині трактування адміністративного права як публічно-сервісного; питання визначення адміністративних послуг виключно як адміністративних актів; питання платності

чи безоплатності послуг; питання визначення стандартів послуг тощо.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Висновками є наступні положення. За змістом поняття "публічний службовець" складається з сукупності ознак, які носять організаційний, правовий, соціальний характер. До публічних службовців належать особи, уповноважені на виконання функцій держави та посадові особи органів місцевого самоврядування; громадяни України, які займають посаду в державному органі або органі місцевого самоврядування, здійснюють публічну діяльність на професійній основі та наділені повноваженнями щодо реалізації визначених завдань і функцій. Публічну службу розглядають як професійну діяльність осіб на державних політичних посадах; професійну діяльність суддів; державну службу; службу в органах місцевого самоврядування; як сукупність органів та інших інституцій, підпорядкованих політичній владі, які забезпечують виконання закону та здійснюють публічні функції в публічних інтересах. Серед основної діяльності публічного службовця є надавання публічних послуг, основним завданням яких є задоволення публічного інтересу. Залежно від суб'єкта, що надає публічні послуги, розрізняють державні та муніципальні послуги, у тому числі адміністративні послуги. Дискусійними залишаються питання правового регулювання діяльності інших осіб, які можуть бути уповноваженими на виконання функцій держави, крім державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, які також виконують функції держави та надають публічні послуги; питання визначення адміністративних послуг виключно як адміністративних актів; питання платності чи безоплатності послуг; питання визначення стандартів послуг тощо.

Становлення публічної служби в Україні загалом та діяльності публічних службовців зокрема потребує удосконалення законодавства у цій сфері. А саме, правового регулювання потребує визначення публічної служби, питання надання публічних послуг, забезпечення належної їх якості, визначення стандартів публічних послуг, питання щодо діяльності публічних службовців, визначення їх статусу, визначення переліку посадових осіб, які матимуть статус публічного службовця та їх кваліфікаційні вимоги. Доцільно розробити механізм оцінки надавання публічних послуг та механізм визначення її ефективності; сформувати критерії для реєстру публічних послуг та для оцінки надавання публічних послуг тощо.

Література:

1. Карпа М. І. Межі компетенції суб'єктів публічної служби: особливості визначення. Державне управління та місцеве самоврядування (текст): зб. наук. пр. ДРІДУ НАДУ, 2017. Вип. 2 (33). С. 109—116.
2. Карпа М. І. Предметна компетенція органів публічної влади. Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. пр. ОРІДУ. [голов. ред. М. М. Іжа]. Вип. 3 (71). Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2017. 182 с. С. 50—56.
3. Карпа М. І. Компетенційний підхід до розвитку публічної служби: концептуальні аспекти. Ефективність

державного управління (текст): зб.н аук.пр. ЛРІДУ НАДУ. Вип.53. 2017. С.129—138.

4. Карпа М.І. Компетенція посадових осіб місцевого самоврядування: особливості визначення / М.І. Карпа, Т.М. Кіцак /. Державне управління та місцеве самоврядування (текст): зб.наук.пр. ДРІДУ НАДУ, 2018. Вип. № 1. С.129—140.

5. Концепція адміністративної реформи в Україні. К.: ДВПП Міннауки України, 1998. 62 с.

6. Про вивчення та узагальнення практики розгляду адміністративними судами спорів з приводу прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби: аналітична довідка Вищого адміністративного суду від 01.02.2009. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=n0006760-09>.

7. Бюджетний кодекс України: Кодекс України № 2456-VI від 08.07.2010. Відомості Верховної Ради України, 2010. N 50—51. ст. 572. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2456-17>.

8. Кодекс адміністративного судочинства. Відомості Верховної Ради України. 2005. N 35-36, N 37. Ст. 446.

9. Карпа М. І. Критерії моделювання публічної служби: методологічний аспект. Ефективність державного управління (текст): зб.наук.пр. ЛРІДУ НАДУ, 2016. Вип. 4. С. 227—233.

10. Karpa, M (2022). Humanization of public administration in the conditions of transformation processes: European experience for Ukraine / Bashtannyk, V., Goncharuk, N., Zayats, D., Ragimov, F., Boiko, N., Karpa, M. Ad Alta: Journal of Interdisciplinary Research, 12(1), XXV, 60-66. Citation index ESCI in Web of Science. URL: http://www.magnanimitas.cz/ADALTA/120125/papers/A_09.pdf.

References:

1. Karpa, M.I. (2017), "Competency-based limits of public service subjects: features of determination", Derzhavne upravlinnia ta mistseve samovriadiuvannia, vol. 2 (33), pp. 109—116.

2. Karpa, M.I. (2017), "Subject-matter competence of public authorities", Aktual'ni problemy derzhavnoho upravlinnia, vol. 3 (71), pp. 50—56.

3. Karpa, M.I. (2017), "Competency-based approach to public service development: conceptual aspects", Efektyvnist' derzhavnoho upravlinnia, vol. 53, pp. 129—138.

4. Karpa, M.I. and Kitsak, T.M. (2018), "Competence of the local government officials: peculiarities of the definition", Derzhavne upravlinnia ta mistseve samovriadiuvannia, vol. 1, pp. 129—140.

5. Ministry of Education and Science of Ukraine (1998), Kontseptsia administratyvnoi reformy v Ukraini [Concept of administrative reform in Ukraine], DVPP Minnauky Ukrainy, Kyiv, Ukraine.

6. The Supreme Administrative Court of Ukraine (2009), "On the study and generalization of the practice of consideration by administrative courts of disputes regarding the admission of citizens to public service, its completion, dismissal from public service: analytical reference of the Higher Administrative Court", available

at: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=n0006760-09> (Accessed 05 March 2023).

7. Verkhovna Rada of Ukraine (2010), "Budget Code of Ukraine", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/2456-17> (Accessed 05 March 2023).

8. Verkhovna Rada of Ukraine (2005), "Code of administrative proceedings", Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, vol. 35—36, 37.

9. Karpa, M.I. (2016), "Criteria for public service modeling: methodological aspect", Efektyvnist' derzhavnoho upravlinnia, vol. 4, pp. 227—233.

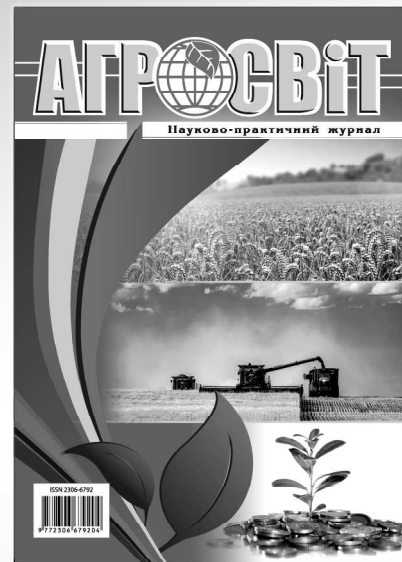
10. Karpa, M (2022), "Humanization of public administration in the conditions of transformation processes: European experience for Ukraine", Journal of Interdisciplinary Research, vol. 12 (1), no. XXV, pp. 60—66, available at: http://www.magnanimitas.cz/ADALTA/120125/papers/A_09.pdf (Accessed 05 March 2023).

Стаття надійшла до редакції 16.03.2023 р.

АГРОСВІТ

www.agrosvit.info

Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292